

## USNESENÍ

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaromíra Klepše, soudce JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila a soudkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové ve věci

žalobkyně: **NEPRO stavební a.s.**, IČO: 273 42 093  
sídlem Ve žlíbku 1621/104, 193 00 Praha 9  
zastoupena advokátem Mgr. Jindřichem Kolářem  
sídlem Běchovická 701/26, 100 00 Praha 1

proti  
žalovanému: **Úřad městské části Praha 4**  
sídlem Antala Staška 2059/80b, 140 00 Praha 4

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem spočívajícím ve výzvě z 27. 2. 2025 vydané Úřadem městské části Praha 4, odborem stavebním, adresované žalobkyni a Společenství vlastníků Pujmanové 877-889, IČO: 264 87 152, k navrácení ověřené dokumentace označené „dokumentace k provedení stavby“ č. zakázky 2022 244 z 03/2022 do 7 dnů od doručení výzvy

takto:

- I. Žaloba se **odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

### Odůvodnění:

1. Žalobou podanou 7. 3. 2025 se žalobkyně domáhala ochrany před nezákonným zásahem, jež spatřuje ve vydání shora popsané výzvy žalovaným. Uvedla, že předmětem výzvy bylo vrácení ověřené dokumentace k provedení stavebního záměru, tedy ověřená projektová dokumentace a šiték „stavba povolena“ s údajem o nabytí právní moci rozhodnutí o společném územním a stavebním povolení z 26. 9. 2024 (dále jen „**Společné povolení**“) k 12. 11. 2024. Zrekapitulovala, že Společenství vlastníků Pujmanové 877-889 (dále jen „**SVP**“) podalo 30. 6. 2023 k žalovanému žádost o vydání společného povolení k realizaci stavebního záměru „rekonstrukce bytového domu č.p. XA až XB na pozemcích parc. č. XC a XD v k. ú. Podolí, Praha 4, při ulici Pujmanové, spočívající v přístavbě přístřešku nad jednotlivými vstupy a zateplení fasády včetně lodžii“. Žalovaný vydal 26. 9. 2024 Společné povolení, proti kterému podala 26. 10. 2024 MUDr. M. N. odvolání, které 25. 11. 2024 vzala zpět. Dne 2. 12. 2024 žalovaný vydal usnesení, jímž odvolací řízení zastavil. Poté 4. 12. 2024 žalovaný vydal žalobkyni ověřenou projektovou dokumentaci a šiték „stavba povolena“ s uvedením nabytí právní moci Společného povolení k 12. 11. 2024.
2. Žalobkyně dále uvedla, že žalovanému vznikly pochybnosti o věrohodnosti zpětvzetí odvolání ze strany MUDr. M. N. Žalovaný a Magistrát hl. m. Prahy však usoudily, že nebylo možné provést přezkum usnesení o zastavení odvolacího řízení podle § 94 zákona č.

500/2004 Sb., správní řád, neboť se nejednalo o usnesení ve smyslu § 66 správního řádu, avšak s ohledem na to, že jsou zde pochybnosti o pravosti zpětvzetí odvolání, odvolací řízení nebylo zastaveno a Společné povolení tedy není pravomocné. Žalobkyně se však domnívá, že správní orgány nesprávně zjistily skutkový stav stran pravosti zpětvzetí odvolání a rovněž má za to, že ve smyslu § 94 odst. 3 správního řádu lze usnesení o zastavení z 2. 12. 2024 přezkoumat postupem dle § 94 správního řádu spolu se Společným povolením. Dle žalobkyně je tedy Společné povolení nadále pravomocné, neboť nedošlo k jeho zrušení. Dodala, že zhojení chybně vyznačené právní moci postupem dle § 75 odst. 3 správního řádu nestačí. Opravu chybně vyznačené právní moci je navíc třeba oznámit veřejnou vyhláškou, což žalovaný neučinil.

3. K důsledkům výše popsaného postupu žalobkyně uvedla, že v souladu se Společným povolením 6. 1. 2025 zahájila realizaci stavebního záměru, načež 25. 2. 2025 žalovaný vydal rozhodnutí o zákazu stavební a montážní činnosti, které adresoval žalobkyni a SVP. Poté žalovaný 27. 2. 2025 vydal samotnou výzvu adresovanou rovněž žalobkyni a SVP, kterou požadoval navrátit projektovou dokumentaci ke stavebnímu záměru do 7 dní od doručení výzvy. Zásah do svém práv žalobkyně spatřuje v tom, že v případě neuposlechnutí výzvy by její splnění mohlo být vynucováno pořádkovými pokutami. Rovněž pak poznamenala, že plánovaný stavební záměr, který má žalobkyně pro SVP provést, dosahuje svojí hodnotou plnění cca 100 mil. Kč, přičemž veškeré prodlevy z důvodu postupu správních orgánů oběma těmito subjektům způsobují značné škody.
4. Soud se musel v první řadě zabývat tím, zda lze žalobu ve správním soudnictví vůbec věcně projednat. Podle § 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále „s. ř. s.“), *ve správním soudnictví poskytují soudy ochranu veřejným subjektivním právům fyzických i právnických osob způsobem stanoveným tímto zákonem a za podmínek stanovených tímto nebo zvláštním zákonem a rozhodují v dalších věcech, v nichž tak stanoví tento zákon.*
5. Podle 4 odst. 1 s. ř. s. *soudy ve správním soudnictví rozhodují o a) žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy, (dále jen „správní orgán“), b) ochraně proti nečinnosti správního orgánu, c) ochraně před nezákonným zásahem správního orgánu a o kompetenčních žalobách.“*
6. Žaloba je koncipována jako žaloba na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu ve smyslu § 82 a násl. s. ř. s., podle nějž *každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen „zásah“) správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.*
7. Zároveň platí, že aby soud mohl přistoupit k meritornímu přezkumu tvrzeného zkrácení na právech ze strany správního orgánu, musí být takové zkrácení myslitelné, tedy alespoň hypoteticky možné. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) v rozsudku č. j. 7 As 155/2015-160, č. 3687/2018 Sb. NSS z 21. 11. 2017 vyložil, že *„pokud je zjevné a nepochybné, že jednání popsané v žalobě nemůže být vzhledem ke své povaze, povaze jeho původce či jiným okolnostem ‚zásahem‘ ve smyslu legislativní zkratky v § 84 s. ř. s., i kdyby byla tvrzení žalobce pravdivá, musí být taková žaloba odmítnuta podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., jelikož chybí podmínka řízení spočívající v přípustitelném (plausibilním) tvrzení nezákonného*

*zásahu.*“ Tento rozsudek byl posléze zrušen Ústavním soudem, ale nikoli pro nesprávnost citovaného názoru, na nějž správní soudy naopak navázaly v dalších svých rozhodnutích (srov. rozsudek NSS č. j. 1 As 202/2018-33 z 10. 1. 2019, bod 27, nebo rozsudek rozšířeného senátu NSS č. j. 6 As 108/2019-39 z 26. 3. 2021, bod 81).

8. Okolnosti žalovaného zásahu, které jsou podstatné pro posouzení přípustnosti žaloby, jak je vylíčila žalobkyně, jsou shrnuty v bodech 1-3 tohoto rozsudku. Jak soud již předeslal, podmínkou věcného projednání zásahové žaloby je alespoň myslitelné dotčení právní sféry žalobkyně *tvrzeným zásahem* a rovněž i to, že zásah do právní sféry reálně hrozí.
9. Žalobkyně popsala dotčení svých práv výlučně jako značnou (majetkovou) škodu, která vzniká jí a SVP v důsledku prodlení způsobeného „nepřiléhavými procesními postupy správních orgánů“. S ohledem na žalobní petit je zřejmé, že za takový postup považuje žalobkyně i žalovanou výzvu.
10. Soud předesílá, že z žaloby není zřejmé, jaká je žalobkynina role ve společném řízení. Z povahy společného územního a stavebního řízení je logické, že náklady na realizaci stavebního záměru vynakládá stavebník. Hypoteticky je tedy možné, že pozastavením realizace stavby stavebníkovi vzniká určitá škoda. Stavebníkem je však v dané věci SVP, nikoliv žalobkyně. Žalobkyně svoji roli ve společném řízení v rámci žaloby vůbec nevysvětlila a soud si ji nemůže domýšlet za ni. Naznačila sice, že 6. 1. 2025 zahájila realizaci stavebního záměru (čl. II. bod 8. žaloby) a zároveň jí bylo adresováno a doručeno rozhodnutí o zákazu stavební a montážní činnosti z 25. 2. 2025 a výzva k navrácení ověřené dokumentace označené „dokumentace k provedení stavby“ z 27. 2. 2025, ale soudu není zřejmá žádná souvislost s pozastavením stavebních prací a škodou vzniklou v důsledku tohoto pozastavení žalobkyni. To nevysvětluje ani tvrzení žalobkyně, že stavební záměr má žalobkyně provést pro SVP (čl. IV. bod 3. žaloby). Žalobkyně soudu ani v obecné rovině nepředestřela, jaký je vztah mezi ní a stavebníkem, zda je například zhotovitelem stavby a na základě jakého smluvního ujednání a jaké jsou žalobkyniny povinnosti vůči stavebníkovi (SVP) nebo jiné třetí osobě v případě, že dojde k pozastavení stavebních prací, konkrétně zda tato situace žalobkyni způsobí škodu. Pouhé tvrzení o tom, že stavební záměr svou hodnotou dosahuje plnění cca 100 mil. Kč a veškeré prodlevy SVP a žalobkyni způsobují újmu, je zcela nedostačující pro to, aby byl zásah do žalobkyniných veřejných subjektivních práv vůbec myslitelný a představitelný.
11. Žalobkyně přiložila k žalobě řadu dokumentů; pokud však žalobkyně v žalobě dostatečně určité a řádně netvrdí skutečnosti týkající se zásahu do její právní sféry, soud nemůže tato tvrzení dohledávat ani v jí předložených důkazech. Důkazní návrhy nesuplují žalobní tvrzení nebo je nijak nedotváří; žalobce jimi tvrzení *pouze* prokazuje. Pokud tedy žalobkyně nevysvětlila svou roli ve společném řízení a ani v obecné rovině nevysvětlila souvislost mezi pozastavením stavebních prací a jí vzniklou škodou (kterou navíc ani nevyčíslila), nesplnila svoji povinnost tvrdit alespoň myslitelný zásah do své právní sféry dle shora uvedených východisek; nemůže tedy jít o zásah ve smyslu § 82 s. ř. s.
12. K poukazu na to, že pozastavením stavebních prací vzniká škoda i SVP, soud uvádí, že ochranu lze poskytnout jen veřejným subjektivním právům žalobkyně (§ 2 s. ř. s.). Správní soudy zásadně neprojednávají žaloby ve veřejném zájmu (*actio popularis*), stejně tak se nelze domáhat ochrany práv a povinností konkrétních třetích osob; veškerou argumentaci je proto nutné vztahovat k možnému dotčení práv žalobkyně. Možným zásahem do veřejných subjektivních práv SVP se tak soud nemohl zabývat.

13. Kromě toho žalobkyně uvedla, že by splnění výzvy „mohlo být vynucováno prostřednictvím pořádkových pokut“.
14. Správní soudy přitom setrvávají judikují, že soudní řád správní nepočítá s ochranou před aktuálně neexistujícími zásahy, tj. zejména před zásahy, které mohou teprve v budoucnosti nastat, nejde-li o hrozbu opakování již učiněného zásahu (srov. rozsudky NSS č. j. 7 As 46/2019-29 z 10. 9. 2020, č. j. 7 As 279/2017-32 z 11. 10. 2018 nebo č. j. 2 Aps 1/2005-65, č. 603/2005 Sb. NSS ze 17. 3. 2005). Za výjimku z tohoto pravidla je možné považovat jediné situaci, kdy je faktický zásah do práv bezprostředním a neodvratným následkem aktu, proti němuž zásahová žaloba směřuje. Příkladem je výzva policie k dostavení se za účelem odběru osobních údajů pro účely budoucí identifikace podle § 65 odst. 1 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky. Jde totiž o závazný a přímo vynutitelný úkon, při jehož nerespektování může policie vymoci osobní účast dotčené osoby například ukládáním pokut či dokonce jejím předvedením (nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 7/18 z 22. 3. 2022, bod 77), a zároveň „[k] zásahu by došlo bezprostředně a neodvratně poté, kdy by žalobce přistoupil na policejní výzvu, k odběru vzorku by se dostavil a odběr by podstoupil“ (bod 42 nálezu). Ani takové pojetí zásahu ve smyslu § 82 s. ř. s. nicméně není přijímáno jednotně, srov. odlišné stanovisko tří ústavních soudců k citovanému nálezu, jež si klade otázku, zda lze skutečně zásah (ve smyslu blízkém i „donucení“) vážně spatřovat již v předvolání na policejní služebnu.
15. V nynější věci podle názoru soudu o srovnatelnou situaci nejde. Žalobkyně předně neuvedla, jak by do její sféry zasáhlo samotné uposlechnutí výzvě – v případě poskytnutí vzorku DNA jde o očividný a zásadní zásah do soukromí, zatímco u žalobkyně není takový dopad zřejmý ani v náznacích, jak soud již vyložil. Ona hrozba uložením pořádkové pokuty je pak zcela hypotetická. Samotná výzva neobsahuje žádné poučení o následcích jejímu nevyhovění, natožpak o možnosti uložení pořádkové pokuty, a žalobkyně nepopsala okolnosti odůvodňující závěr, že jí uložení pokuty „bezprostředně a neodvratně“ hrozí, tedy že by po neuposlechnutí výzvě měla bezprostředně a neodvratně následovat pořádková pokuta. Takový závěr nevyplývá bez dalšího ani z formulace § 62 odst. 1 správního řádu, podle nějž *správní orgán může rozhodnutím uložit pořádkovou pokutu až do výše 50 000 Kč tomu, kdo v řízení závažně ztěžuje jeho postup tím, že a) se bez náležité omluvy nedostaví na předvolání ke správnímu orgánu, b) navzdory předchozímu napomenutí ruší pořádek, nebo c) neuposlechne pokynu úřední osoby* (podtržení doplněno). Žalobkyninu hypotetickému tvrzení tak chybí atributy nezbytné k tomu, aby mohl být považován za zásah ve smyslu § 82 s. ř. s. V této souvislosti stojí za pozornost také to, že výzva byla adresována primárně SVP, které byla zaslána doporučeně do vlastních rukou, zatímco žalobkyni jen standardním způsobem (ve výzvě uvedeno: „*dále obdrží*“). Z žaloby dokonce není ani zřejmé, jestli má žalobkyně vůbec tuto dokumentaci v dispozici.
16. Pro úplnost soud dodává, že uložení pořádkové pokuty je výsledkem správního řízení a správní orgán ji ukládá individuálním správním aktem – rozhodnutím. Účastníkem řízení o uložení pořádkové pokuty je pouze osoba, které má být pořádková pokuta uložena (§ 62 odst. 5 správního řádu). Tato osoba tedy nemusí být současně ani účastníkem řízení ve věci samé, tj. lze např. uložit pořádkovou pokutu svědkovi, který ruší pořádek při ústním jednání, či znalci, který se bez náležité omluvy nedostaví k nařízenému ústnímu jednání. Proti rozhodnutí o uložení pokuty se lze odvolat (§ 62 odst. 5 správního řádu), a následně se proti němu lze bránit také správní žalobou, jelikož jde o rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s.

17. Žalobní tvrzení neposkytovala oporu pro závěr, že by se žalovaný zásah mohl dotknout žalobkyniny právní sféry. Žalobu proto nebylo možné věcně projednat a soud ji podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 85 téhož zákona odmítl pro nepřípustnost.
18. Výrok o náhradě nákladů řízení jeho účastníků se opírá o § 60 odst. 3 větu první s. ř. s., podle níž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže žaloba byla odmítnuta. K zaplacení soudního poplatku za žalobu soud žalobce nevyzval, a proto ani nebylo třeba rozhodovat o jeho případném vrácení.

### **Poučení:**

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: [www.nssoud.cz](http://www.nssoud.cz) v rámečku Rychlé odkazy – Úhrada soudních poplatků.

Praha 25. března 2025

**JUDr. Jaromír Klepš v.r.**  
předseda senátu